

NEVĚŠRA V ZATMĚŠNĚ MYSLI

Stáda, 19 srpen 2009

Ahoj Kudlanko, je mi 29 let, partnerovi 31, jsme spolu 10 let, včasně funguje a plánujeme svatbu. Byla jsem mu věrná (naprosto bezdůvodně); alkohol sehrál svou roli (střízlivá bych to neudělala, tím jsem si naprosto jistá, ale nechci se vymlouvat). Mám přetvárné výsledky svatby, ale je mi jasné, že kdyby mu o tom někdo řekl, vztah se navždy změnil a možná i skončil, což nechci, jelikož partnera velmi miluji.

Mám vydržet a nic neříkat, spraví to čas? Nebo se mám raději přiznat a pořídit s rozchodem? Nechci mu ublížit, nedokážu se mu dívat do očí nebo sama na sebe do zrcadla... Jsem v koncích... Poradíš? Děkuji za odpověď!

Lenka

ODPOVĚĚ:

Lenko - a co myslíš, že tou zpovědí vyřešíš? Až ti udělí rozhovory jako kněz? A "Těmi zdravými a včasně zapomenuto?" Přemysle si to obráceně, že by se takhle z něho nic přiznal on tobě. Podívej, pokud to bylo opravdu jen náhodou vedle, tak rozhodně poslechni doktora Plzáka a jeho slavné: "zatloukat, zatloukat, zatloukat!" Ber to jako takové vážné varování, a snaž se na to zapomenout. Rozhodně bych se svému příteli, být tebou, rozhodně nesvatovala. Sama víš, že bys mu tím jen a jen ublížila - nic víc by z toho vlastně bys veškerou zodpovědnost za tvou nevěru hodila na něj. Protože - buď by ti odpustil (s vědomím, že bude velmi bolet a nebude si už nikdy tebou moc jistý, že bude přinejmenším nejisté přitvrdit uvažovat, kde a s kým se rozejdete, což by asi trápilo a mrzelo oba. Tedy je to jen a jen na tobě, jestli "přijdeš" do svatby - tedy už opravdu závazného vztahu, nebo si ještě necháš nějakou dobu na rozmyšlení sama o sobě. Je na tobě, jak se rozhodneš - ale uvědom si, že svatba není jako jet na dovolenou... Rozvažuj - uvidíš sama, jestli zvládneš to už neopakovat. Protože pokud po nějaké té skleničce navíc ztratíš zábrany, pokud si nejsi v tomhle jistá sama sebou ... tak by to bylo vážněji na mu a už hlavně vážněji vašim přímým dětem dost nezodpovědně. Nad tím se skutečně po přemýšlení zamysli. d@niela